

РЕШЕНИЕ

№ 7181

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4578** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Х. А. с постоянен адрес в [населено място],[жк], ул. „21-ва“ № 17, против Решение № 2153-21-194/28.04.2022 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е отхвърлена жалбата му и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/271/29.10.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град за спиране на изплащаната му лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 01.11.2021 г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, обосновани с твърдения за наличие на основанията по чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 АПК. Допълнителни аргументи в подкрепа на тезата за необоснованост на решението се излагат в с.з. от упълномощения процесуален представител – адв. В.. Възразява се срещу възприетия процесуален ред за спиране на пенсията – в производство по § 7д от ПЗР на КСО за нейното преизчисляване. Твърди се, че именно в това производство било издадено Разпореждането от 29.10.2021 г., за което оспорващият не бил уведомен по реда на чл. 26 АПК. Застъпва се позиция, че осигурителният стаж е придобил стабилитет и следвало да бъде зачетен с оглед влязлото в сила разпореждане от 16.05.2013 г. за отпускане на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване. В разпореждането от 29.10.2021 г. не се съдържали мотиви относно наличието на

основанията за спиране на пенсията. За нарушена се сочи нормата на чл. 35 АПК. Не били извършени и действия по събиране на доказателства от органа по чл. 98, ал. 1 КСО. Възражава се срещу направената от длъжностните лица преценка на доказателствената съвкупност от пенсионната преписка, изведените съмнения за неистинност на част от документите за осигурителен стаж, респ. за достоверност на отразения в тях трудов стаж на жалбоподателя в Железопътен завод (Ж.) „Г. Д.“. Множеството други изложени в жалбата и в с.з. твърдения и оплаквания са в насока, че административният орган е следвало да зачете представените още в производството по отпускане на пенсията официални документи, удостоверяващи трудовия и осигурителен стаж на жалбоподателя, които след като са формално редовни и не е установена тяхната неистинност или невярно съдържание, е следвало да бъдат ценени и стажът на жалбоподателя въз основа на тях да бъде зачетен. Претендира се отмяна на Решение № 2153-21-194/28.04.2022 г., ведно със следващите се последици. Иска се присъждане на разноски съобразно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. Д. П., оспорва основателността на жалбата по съображения, изложени в с.з. и допълнително в писмени бележки от 15.11.2022 г. Прави искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.04.2013 г. С. Х. А. е подал до директора на Р. Заявление № МГТ-43577 за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. За преценка на претендираното право и на размера на пенсията, са представени изискуемите документи съгласно действащата към този момент редакция на чл. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) , включително Трудова книжка № 11, издадена от Ж. „Г. Д.” - С., описана в описа от 10.05.2013 г. на зачетения осигурителен стаж на лицето, представен на л. 121 от делото.

На 16.05.2013 г. ръководителят по пенсионно осигуряване е издал Разпореждане № [ЕГН], с което е отпусната заявената от лицето лична пенсия за инвалидност и осигурителен стаж, изчислена за осигурителен доход за тригодишен период по смисъла на чл. 70, ал. 3 КСО в приложимата редакция, удостоверен с образец УП-2 № XIV196/23.09.1987 г., издаден от Ж. „Г. Д.“ (л. 24 от делото).

С последващи, влезли в сила разпореждания на ръководителя по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ - С.-град, е извършвано осъвременяване, преизчисление и индексирание на отпуснатата на жалбоподателя лична пенсия съобразно действащата през годините нормативна уредба.

Вследствие настъпили в КСО законодателни изменения и съобразно изискванията на § 7д ПЗР на КСО (Нов – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.09.2021 г., изм., бр. 77 от 2021 г., в сила от 1.09.2021 г.), е иницирано служебното преизчисление на пенсията от 01.09.2021 г., при което е установено, че същата е отпусната и изчислена по документи, издадени от Ж. „Г. Д.“, за които съществуват основателни съмнения за нередовност.

С писмо № 2175-21-1026/1 (л. 34) от С. А. са изискани отново всички оригинални документи за осигурителен стаж /2 броя трудови книжки, военна книжка, обр. УП-3/. Такива не са представени, вследствие на което на 29.10.2021 г. длъжностното лице по

пензионно осигуряване е издало Разпореждане № [ЕГН]/271 (л. 35), с което отпуснатата на жалбоподателя лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване е спряна, считано от 01.11.2021 г.

На 15.11.2021 г. С. А. е обжалвал разпореждането, във връзка с което, с писмо от 25.11.2021 г., отново са му поискани оригиналните документи за осигурителен стаж.

В отговор на искането жалбоподателят е заявил, че исканите документи не са му връщани и той обективно не може да ги предостави, т.к. не разполага с тях. Приложени са Удостоверение № 1474/19.11.2021 г., издадено от ПП „Успех ССБ“ ЕООД за периода 01.03.1983 г. – 22.09.1983 г. (л. 104), Удостоверение № 02-4654/18.11.2021 г., издадено от Държавна агенция „Архиви“, ДВА – В. Т. за наборна служба от 25.09.1987 г. – 30.11.1987 г. (л. 44); отговор от ТП на НОИ-С.-град във връзка с подадено заявление за издаване на осигурителен стаж от Мини „Б. дол“, отказ за издаване на удостоверение № 5530-21-355/16.11.2021 г. за периода 01.11.1983 г. – 31.08.1987 г. (л. 53).

Междувременно, след проведена вътрешна комуникация между звената в ТП на НОИ – С.-град, в Дирекция „Пенсии“ е постъпило писмо с вх. № 1012-21-1726#14/25.03.2022 г. от Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ (л. 107 от делото), в което е посочено, че от извършената проверка в Информационната система на осигурителния архив на НОИ се визуализират данни за С. Х. А. в АПК „С.“ – А. О., [населено място] за м. 08. и 09.1984 г. на длъжност „монтъор“.

За изясняване на относимите за случая факти и обстоятелства, от лицето е изискана и диплома за завършено средно образование.

В отговор от 24.03.2022 г. (л. 56) жалбоподателят е оспорил необходимостта от представяне на искания документ и е приложил копие на свидетелство за основно образование – л. 59.

След преценка на наличните документи и във връзка с инициираното обжалване на Разпореждане № [ЕГН]/271/21.10.2021 г. е постановено оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-194/28.04.2022 г., с което директорът на ТП на НОИ-С.-град е потвърдил разпореденото спиране на пенсията на жалбоподателя, отхвърляйки всички негови опровергаващи доводи. В мотивната му част административната инстанция е разяснила съотношението между специалния закон – КСО, спрямо общите разпоредби от АПК и е счела за неоснователно позоваването на чл. 102 АПК в контекста на влезлите в сила разпореждания по пенсионното производство. Органът е констатирал противоречия в твърденията на жалбоподателя във връзка с изисканите му документи, които е насложил върху другите установявания: че същият е започнал работа на 18.01.1983г. при тежки и вредни за здравето условия на труд на длъжност „каналджия“, когато е бил на възраст 16 години и 02 дни, т.е. в грубо нарушение на приложимото трудово законодателство. Извел е извод, че С. А. не е могъл да заема претендираната длъжност, подкрепя на който намерил в съдебната практика на ВАС.

На следващо място, в обжалваното решение са изследвани данните от издаденото от Ж. „Г. Д.“ образец УП-2 № XIV196/23.09.1987 г. и конкретно посоченият в него осигурителен доход от 23 232,00 лв. (довел до изчисляването на индивидуален коефициент - 2.194), който доход е приет за значително по-висок от общия размер на средногодишния осигурителен доход за страната за същия период. Твърдението на жалбоподателя, че е работил на пълен работен ден (през време, когато е следвало да бъде ученик) е противопоставено на липсващата диплома за завършено средно

образование и данните във ведомостите на АПК „С.“ за 1984 г., което според директора на ТП на НОИ-С.-град изключвало възможността по същото време С. Х. А. да е работил и в Ж. „Г. Д.“.

Наред с това, е отчетено, че личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя е отпусната за зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране - 07 години, 02 месеца и 29 дни. Съобразено е, че спорният стаж е 04 години 01 месец и 05 дни, който ако бъде изключен, лицето не би имало право на заявената пенсия поради неизпълнено условие за 05 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране съгласно чл. 74, ал. 1. т. 4 КСО.

С тези мотиви директорът на ТП на НОИ-С. град е обобщил, че са налице предпоставките на чл. 95, ал. 1 КСО за спиране на пенсията на жалбоподателя и е потвърдил постановеното на това основание Разпореждане № [ЕГН]/271 от 29.10.2021 г. на ръководителя на пенсионното осигуряване.

Решението е връчено лично на жалбоподателя на 04.05.2022 г. (л. 63).

Недоволен от така постановеното Решение № 2153-21-194, С. Х. А. е сезирал настоящият съд с жалба, в която излага доводи, идентични на поддържаните и при оспорването по административен ред.

За изясняване на фактическата обстановка в хода на съдебното производство беше изискана информация от ТП на НОИ-С.-град, Министерството на образованието и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за установяване на спорното обстоятелство – дали жалбоподателят, въпреки възрастта си, е осъществявал трудова дейност в Ж. „Г. Д.“, т.к. няма спор, че разплащателните ведомости на осигурителя за спорния период 18.01.1983 г. – 18.09.1987 г. са били унищожени при пожар и предадените в осигурителния архив на НОИ ведомости на „Рейлком“ ЕАД /бивш ЖП завод/ се отнасят за неотнормим период – след 1992 г. до 30.06.2008 г. По искане на ответника, на основание чл. 176 ГПК, бяха взети и личните обяснения на жалбоподателя по въпроси, формулирани в писмена молба на ответника, чиято достоверност беше оспорена от него.

При така установените фактически обстоятелства, след проверка законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК и съгласно правомощията си по чл. 168 от АПК, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "ж" КСО разпорежданията за спиране на производството по отпускането или изплащането на парични обезщетения по глава четвърта и на пенсиите се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. По силата на чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. При тази нормативна уредба и приложената на л. 43 Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ (л. 85), съдът намира, че оспореното Решение № 2153-21-194/28.04.2022 г. е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ – С.-град.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/271/29.10.2021 г. за спиране на отпуснатата на жалбоподателя лична пенсията за инвалидност поради общо заболяване. Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО пенсиите и

добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Процесното разпореждане е издадено от Н. Ц. – началник на сектор „Отпускане на пенсии“, оправомощена със Заповед № 1015-21-67/01.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град (л. 84) .

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактически и правни основания за издаването им. Спазени са изискванията за форма. Само за пълнота съдът, мотивиран от съпоставката на избраното от длъжностното лице по пенсионно осигуряване правно основание и установените факти, намира за необходимо да посочи следното:

В Разпореждане № [ЕГН]/271/29.10.2021 г. за спиране на пенсията на жалбоподателя като правно основание е посочена нормата на чл. 95, ал. 1, т. 7 КСО (нова – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г.). Съгласно този текст изплащането на пенсията се спира, когато се установят данни за извършено престъпление от значение за правото или размера на пенсията; в този случай материалите, обосноваващи спирането, се изпращат на съответния прокурор; след приключване на наказателното производство материалите от него се изпращат на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 за възобновяване изплащането на пенсията или за прекратяването ѝ. Същевременно т. 6 от същата разпоредба (нова – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г.) е предвидено отделно основание за спиране на пенсията – когато са представени или се установят данни за обстоятелства, които могат да доведат до нейното прекратяване на основанията по чл. 96, ал. 1. С оглед мотивите на органите, издали спорните административни актове и установените в производството факти, съдът намира, че коректното правно основание за издаване на Разпореждане № [ЕГН]/271/29.10.2021 г. е разпоредбата на чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО, а не т. 7. Всъщност не се и твърди от ответника, че са налице данни за извършено престъпление. Спорът е изцяло по наличието на условието по т. 6 – наличие на обстоятелства, отричащи правото на пенсия. Неправилно посоченото правно основание обаче не е довело да съществено нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като от фактическите основания изложени в акта и приложенията към него може да се изведе основанията за издаване на акта, а именно чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО. В тази връзка съдът съобразява, че е инстанция по същество, която преценява законосъобразността на обжалвания административен акт на базата на съдържащите се в него фактически основания за издаването му, като проверява дали те действително са се осъществили и ако са се осъществили следват ли от тях по силата на правна норма разпоредените с акта правни последици. О. това, неправилно посоченото правно основание не е нарушило правото на защита на оспорващия.

Противно на доводите в жалбата, в случая не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност.

Несподелима е тезата на жалбоподателя за нарушение на процесуалните правила, обосновани с твърдение, че разпореждането за спиране на пенсията е издадено в

производство във връзка с нейното преизчисляване. Последното е иницирано служебно във връзка с настъпилите в КСО законодателни изменения и съобразно изискванията на § 7д ПЗР на КСО (Нов – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.09.2021 г., изм., бр. 77 от 2021 г., в сила от 1.09.2021 г.). В това производство, след проверка на представените по пенсионната преписка писмени документи, единствено е констатирано наличие на обстоятелства, които биха могли доведат до нейното прекратяване на основанията по чл. 96, ал. 1 КСО, и в съответствие с това са извършени следващите се процесуални действия за изясняване на случая. В този смисъл процедирането на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е напълно законосъобразно.

Неоснователно е и възражението за нарушение на чл. 35 АПК, която разпоредба задължава административният орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да обсъди наведените пред него обяснения и възражения. В противоречие с доводите в жалбата, съдът намира, че в хода на проверката и при издаване на разпореждането за спиране на пенсията са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на положения от С. А. труд в периода 18.01.1983 г. – 18.09.1987 г. в ЖП завода, във връзка с който предприятието е издало УП-2, послужило при отпускането на лична пенсия за инвалидност на жалбоподателя. Следва да се посочи, че заключението за наличие на основанията по чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО не се основава на доказателствена непълнота, респ. на непредставените от страна на лицето документи, установяващи правото му на социално плащане, а на наличието на данни и обстоятелства, които се явяват правопрекратяващи по смисъла на чл. 96, ал. 1 КСО. Ето защо, обстойно изложените, многобройни възражения за допуснати нарушения на процесуалните правила, вкл. това на чл. 26 АПК за уведомяване на заинтересованото лице, съдът намира за изместващи главния спор, който не касае осигурителният стаж на лицето, а наличието на основанията по чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО. Това вече е въпрос на материална законосъобразност на акта, за което съдът намира следното:

В представеното в пенсионното производство УП-2, издадено от Ж. „Г. Д.“, е вписано, че С. Х. А. е работил в периода 18.01.1983 г. – 18.09.1986 г. на длъжност „каналджия“. В същото това производство за обосноваване на правото на лична пенсия лицето е представило трудова книжка № 11, издадена на 18.01.1983 г. от ЖП завода, която твърди, че не му е върната от пенсионния орган. Съгласно приложеното по делото удостоверение № 1474/19.11.2021 г. от 01.03.1983 до 22.09.1983 г., жалбоподателят е полагал труд на пълно работно време в ПП „Успех ССБ“ ЕООД. Съгласно справка от ОАА на НОИ за лицето са налични данни за осигуряване през м. 08 и м. 09.1984 г., който период съвпада с периода, през който се твърди, че е работил като каналджия и в ЖП завода. В с.з. оспорващият посочва, че в ПП „Успех ССБ“ ЕООД е работил по „външно съвместителство“. Достоверността на това изявление обаче пряко се опровергава от вписаното в издаденото от този осигурител, че А. е упражнявал труд на пълно работно време. Установява се и друго несъответствие в обясненията на страната. В с.з., на въпрос на ответника каква длъжност е изпълнявал жалбоподателят в ЖП завода, същият е отговорил, че е бил „каналджия“, неквалифициран работник в строителен цех, поддръжка. Същевременно, в издаденото от завода УП-2 е вписано, заплащането му е по сделната система, която форма на заплащане се предпоставя от количеството произведена продукция или извършена работа. Т.е. правнорелевантният факт е съществуването на пряка връзка между работната заплата и резултатите,

постигнати в трудовия процес. Видно от всички събрани в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства в процесния случай такава връзка и зависимост между трудовото възнаграждение на жалбоподателя и изработеното количество продукция не съществува, доколкото самият той заявява в с.з., че цит. „каналджията не пипа нищо“. Наред с това, в издаденото УП-2 е посочена сума на осигурителния доход за периода в размер на 23 232,00 лева, която включва и положен извънреден труд. В тази връзка значение има обстоятелството, че през това време оспорваният е бил непълнолетен, което поставя под основателно съмнение твърденията му, че е получил разрешение за работа от компетентните тогава органи, още повече, че по делото такива документи не бяха представени. Същевременно, както се посочи, същият заявява, че е бил „неквалифициран работник“, което твърдение не кореспондира с размера на получения от него осигурителен доход, надвишаващ средномесечния за периода, освен ако длъжността не се изпълнява при вредни и тежки условия на труд, които обаче биха били несъвместими с възрастта на жалбоподателя и забраната по чл. 112 КТ/1951 г. В тази връзка уместно е да се посочи, че Удостоверение обр. УП-2 № XIV196/23.09.1997 г. е издадено при действието на Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (ППЗП - отм.), чл. 101, ал. 2 от който регламентира съдържанието му, включително размерът на осигурителната вноска и категорията труд. Последното обстоятелство не е вписано в процесното УП-2, което изключва категоричният извод, че документът е редовен от външна страна. Същевременно, констатира се несъответствия и противоречия, които са в състояние да опровергават неговата доказателствена сила като официален удостоверителен документ. В тази връзка основателно процесуалният представител на ответника се позовава на съдебната практика, според която опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи, както е допустимо и доказването, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална доказателствена сила.

В случая по отношение на процесния период 18.01.1983 г. – 18.09.1987 г. е установено, че разплащателни ведомости не са съхранени и не са предадени в осигурителния архив на НОИ от "Рейлком" ЕАД –С. – дружество, което се сочи за правоприменик на Железопътен завод – С.. Същевременно по делото не бяха представени и трудовите книжки, издадени на жалбоподателя, при което за него остава възможността на установи трудовия си стаж по съдебен ред по реда на Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред. Независимо от това обаче, за конкретния правен спор от значение е да се установи дали са налице данни за обстоятелства, които могат да доведат до нейното прекратяване на основанията по чл. 96, ал. 1. Положителният отговор в случая следва от приложените по делото писмени доказателства, преценени в тяхната съвкупност и взаимовръзка, които сочат на наличие на законовите предпоставки за спиране на отпуснатата на С. А. лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Съдът намира, че оспореното решение изпълнява и предвидената от закона цел – да се предотврати евентуалното неоснователно изплащане на пенсия и да се ограничи неправомерното разходване на средства от бюджета на ДОО.

Изложеното обосновава решаващ извод, че проверяваното Решение № 2153-21-194/28.04.2022 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С.-град, е постановено от материално и териториално компетентен орган, в установената от

закона форма и с необходимото съдържание, при спазване на установените административно-производствени правила, при правилно приложение на материалния закон, а като такъв се явява и издаден в съответствие с целите на закона. Ето защо иницирираното срещу него оспорване е неоснователно и следва да се отхвърли.

Предвид изход на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, воден не само от фактическата и правна сложност на спора и проявената от пълномощника на ТП на НОИ – С.-град процесуална активност, но най-вече с оглед социалното положение на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. А. против Решение № 2153-21-194/28.04.2022 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, с което е отхвърлено оспорването и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/271/29.10.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град за спиране на изплащаната на лицето лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 01.11.2021 г.

ОСЪЖДА С. Х. А. с постоянен адрес в [населено място],[жк], ул. „21-ва“ № 17 да заплати на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

На основание чл. 119, вр. чл. 117, т. 2, б. „ж“ КСО решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: